# *Dualiteit door illusie; overdracht*

*18 oktober 1963*
*lezing 118*

*"*Gegroet, dierbare vrienden. God zegene jullie allen. Gezegend zij dit uur.

Zolang de mens op een negatieve manier in het leven staat en bij het leven betrokken is, moet hij levens op deze aarde leiden. Deze bijzondere sfeer biedt de omstandigheden die bij zijn negatieve betrokkenheid passen. Pas wanneer hij die heeft overwonnen, zal er een einde komen aan de cyclus van geboren worden in deze aardse sfeer en zal zijn ontwikkeling zich in andere leefsferen voortzetten, welke hem andere omstandigheden bieden die passen bij zijn nieuwe toestand.

Wat houdt dat in - negatieve betrokkenheid? Het houdt in de eerste plaats verwarring in, verwarring ten aanzien van de werkelijkheid, verwarde ideeën. Waar sprake is van verwarring - en dus van illusies – moet noodzakelijkerwijs ook sprake zijn van conflict door een splitsing van ideeën. Deze splitsing van ideeën veroorzaakt een gespletenheid in de psyche. Met andere woorden, splitsing en conflict zijn het gevolg van illusie of onbegrip. Naarmate de mens eenheid in zichzelf tot stand weet te brengen omdat hij bemerkt en ervaart wat werkelijkheid is, heelt de splitsing en houdt de negatieve betrokkenheid op.

Dit idee is al eeuwenlang op veel verschillende manieren tot uitdrukking gebracht. Als je het volledig begrijpt, kun je onmogelijk aan het bestaan van reïncarnatie twijfelen. Als je dit aspect van de schepping dat voor veel mensen slechts een vaag geloof, een theorie is diepgaand ervaart, moet je wel erkennen dat het *niet anders kan*. Want zolang de mens niet klaar is met een fout in zichzelf die hem van de werkelijkheid scheidt,

moet hij in de omstandigheden leven die een uitdrukking zijn van deze toestand. Zijn toestand brengt de omstandigheden en de omgeving waarin hij leeft voort en die bieden hem op hun beurt de enig mogelijke middelen om de staat van dualiteit waarin hij zich bevindt te ontdekken, te herkennen en te overwinnen. Daarom drukt dit aardse leven de algemene toestand van de mens uit. Het drukt de gespletenheid uit die het gevolg is van een verwarring ten aanzien van de werkelijkheid.

Deze splitsing wordt door vele uitingen van het aardse leven gesymboliseerd. Heel veel dingen doen zich bijvoorbeeld in paren van tegenstellingen voor. In het filosofische denken wordt de mensheid zelf in paren ingedeeld: man en vrouw, dag en nacht, leven en dood. Dat zijn maar een paar voorbeelden van die tweedeling in het leven. Die tweedeling geldt voor de mens maar niet voor het dieren-, planten- of mineralenrijk; die bevinden zich nog in een lagere staat van ontwikkeling en verkeren in een meer dan tweevoudige splitsing. De mensheid is een uitdrukking van een tweevoudige splitsing die, zoals ik zei, op veel manieren zichtbaar wordt. Over het algemeen wordt dit niet goed begrepen.

Je kunt hier geen diepgaand begrip van krijgen wanneer je er alleen maar abstract over nadenkt. Maar door het werk op dit Pad ga je geleidelijk aan je persoonlijke en tot nog toe onbewuste misvattingen ontdekken en naarmate je verder komt, zal het heel duidelijk worden dat het juist deze misvattingen omtrent een willekeurig onderwerp zijn die het schijnbare conflict van het tussen twee mogelijkheden moeten kiezen, teweegbrengen. Natuurlijk zijn beide mogelijkheden onbevredigend en maken dat je je wanhopig voelt, juist omdat ze tot een onrealistische conclusie leiden.

Al mijn vrienden die in dit opzicht voldoende vorderingen hebben gemaakt, kunnen er voorbeelden van geven. Dit zal heel erg veel verhelderen en deze persoonlijke voorbeelden kunnen dan uitgebreid worden zodat wat ik in deze lezing vertel werkelijkheid wordt, een persoonlijke ervaring van waarheid. Dit is de enige manier om het te begrijpen. Met er abstract over na te denken zul je dit nooit kunnen bereiken.

Wanneer je in verwarring bent, ben je op een negatieve manier bij het leven, bij anderen betrokken. De primaire negatieve betrokkenheid doet zich binnen in jezelf voor, in *je misvattingen* over begrippen, over aspecten van de werkelijkheid. Onopgeloste verwarringen blijven in de psyche voortbestaan en zullen in ieder leven weer de kop opsteken. Het kan niet anders of de levensomstandigheden zullen deze verwarringen

naar voren moeten brengen tenzij de persoonlijkheid er in volhardt om ze te negeren en de problemen uit de weg te gaan. Dat gebeurt helaas maar al te vaak.

De karmische betrekkingen die het meest intens en dramatisch zijn, zijn die tussen ouders en kinderen. De onopgeloste verwarringen en conflicten die de fundamentele splitsing veroorzaken, moeten allereerst in deze relatie worden uitgelokt. *Deze dubbele relatie van het kind met een vader en een moeder is weer een symbool van de gespletenheid die deze aardse sfeer kenmerkt*. Voorzover de relatie gezond is – en dat is daar waar de psyche betrekkelijk vrij is – is het een voordeel om twee ouders te hebben. Maar wanneer er nog sprake is van een sterke negatieve betrokkenheid, vergroot deze dubbele relatie met twee ouders de innerlijke splitsing.

Als je jouw specifieke hoofdproblemen en belangrijke conflicten bekijkt en de beelden, de afweermechanismen, de pseudo-oplossingen en verkeerde conclusies die je tot dusverre hebt gevonden onder de loep neemt, zullen zij je uiteindelijk duidelijk maken door welke basishouding je wordt beheerst. Die basishouding is altijd in tweeën gespleten; je grondhouding in je negatieve betrokkenheid maakt dat je tussen twee manieren van reageren heen en weer slingert. Het vraagt een diep inzicht om dit te gaan herkennen, een inzicht dat je je alleen door intens zelf-onderzoek op dit pad van confrontatie kunt verwerven en dat verder gaat dan het herkennen van bepaalde beelden, misvattingen enz. Alle stukjes moeten één kern gaan vormen die jouw persoonlijke tweeledige gespletenheid tot uitdrukking brengt. Wanneer je dit feit volledig beseft en aanvaardt, geeft dat aan dat je goede vorderingen maakt en zelfbewuster wordt. Wanneer dit besef een vastere vorm begint aan te nemen*, zul je gaan zien dat deze twee grondhoudingen, die samen jouw gespletenheid uitmaken, je basishouding ten opzichte van je ouders vertegenwoordigen.*

De invloed die de ene ouder op je uitoefende en je emotionele reactie daarop geeft één van je strijdige en verstoorde houdingen aan. Een geheel andere invloed van de andere ouder met jouw emotionele reactie daarop geeft de andere kant van je conflict weer. Deze tweevoudige splitsing is een conflict dat je niet kon oplossen voor je in dit leven incarneerde. Je ouders of beter gezegd bepaalde kanten van hen en jouw reactie daarop personifiëren deze ongeheelde gespletenheid in je psyche. Zelfs al zal het, wanneer je net met het werken op je Pad begint, lijken of je ouders jou tot die manier van reageren hebben gebracht, het zijn toch niet je

ouders die verantwoordelijk voor je problemen zijn. Echter, het is wel belangrijk om te zien en te begrijpen wat zij verkeerd ten opzichte van jou hebben gedaan want dat is nauw verbonden met jouw innerlijke gespletenheid die je in dit leven met je meebracht.

Wanneer je ziet hoe jij in je psyche je ouders vertegenwoordigt, wanneer je de subtiele wisselwerking tussen identificatie, rebellie en verscheidene andere reacties op hen voelt, moet je uiteindelijk de fundamentele tweedeling in jezelf gaan ervaren waardoor je gedurende je hele leven wordt beheerst. Dit zal zo blijven totdat je door inzicht en begrip de splitsing opheft en heelt. Op dat punt zijn theorieën niet belangrijk meer. Je hoeft niet in reïncarnatie te geloven; belangrijk is dat je ontdekt dat je ouders jouw eigen dualiteit personifiëren en uitdrukken, jouw *manier van leven die op illusie berust.*

Wanneer dit werkelijk begrepen wordt, kan er niet langer een scheidslijn zijn tussen de ideeën van de hedendaagse psychologie en spirituele, metafysische of filosofische ideeën. Wanneer dit begrepen wordt, worden zogenaamd spirituele en tot dusverre theoretische begrippen net zulke persoonlijke ervaringen als welke psychologische ontdekking dan ook.

Ik had het zojuist over een ‘manier van leven die op illusie berust’ bij gebrek aan een betere term. Dit beschrijft, zo nauwkeurig als dat met de beperking van de menselijke taal mogelijk is, hoe je eigen heel aparte innerlijke levenswijze jou bestuurt als gevolg van de negatieve betrokkenheid die je opnieuw met je ouders beleeft. Met ‘levenswijze’ bedoel ik niet alleen uiterlijk gedrag of bepaalde voor jou karakteristieke trekken hoewel ook zij deel van die tweevoudige splitsing kunnen uitmaken en daarmee verbonden kunnen zijn. Wat ik met die uitdrukking bedoel, is een bepaalde manier van automatisch reageren, van bepaalde stereotiepe reflexen die je gedurende je hele leven eindeloos herhaalt, waarbij je op anderen reageert zoals je eens op je ouders reageerde zonder dat je je hiervan ook maar enigszins bewust bent. Deze steeds terugkerende reacties behoren alleen tot het gespleten deel van je psyche. Waar je ziel gezond is, ben je vrij van de blinde dwang om het verleden opnieuw te doorleven.

We hebben dit automatisme vaak besproken maar geen van mijn vrienden is zich daar tot dusverre helemaal van bewust. Naarmate je je daar meer van bewust wordt, wordt de bevrijding voelbaarder. Echter, dat kan alleen wanneer je een glimp opvangt van jouw eigen tweevoudige

gespletenheid die door je houding ten opzichte van je beide ouders wordt gesymboliseerd.

Het kind dat een nieuwe levenscyclus begint, brengt zijn eigen onopgeloste conflicten mee. De dualiteit van het kind is te wijten aan illusie en misvatting. Tegelijkertijd is zijn psyche heel gevoelig voor indrukken. Alles wat het ervaart, maakt een veel frissere en diepere indruk. De indrukken dringen dieper door en schieten beter wortel – maar altijd in overeenstemming met de eigen psychische gezondheid van het kind of het gebrek daaraan die bepaalt op welke wijze die indrukken en ervaringen worden opgenomen. De levendigheid en ontvankelijkheid van de psyche van het kind maken dat een vroege ervaring een veel verder gaande uitwerking op hem heeft dan een soortgelijke ervaring op een volwassene zou hebben. Dat is makkelijk en op veel manieren aan kinderen te merken. Kinderen hebben bijvoorbeeld een betere reuk en smaak; zij zijn nieuwsgieriger naar de eenvoudigste dingen in het leven. Je kunt duidelijk zien wat voor een sterke uitwerking het leven op de ziel van een kind heeft. Negatieve ervaringen die het gevolg zijn van onopgeloste conflicten uit vorige incarnaties maken een nog diepere indruk op de psyche van het kind. Maar ik kan er niet genoeg de nadruk op leggen dat die negatieve ervaring en betrokkenheid alleen voorkomen in de mate waarin de psyche op het moment van geboorte nog in een toestand van dualiteit, in een toestand van denkbeeldige, ideematige conflicten verkeert.

Dit, vrienden, is niet hetzelfde als wat ik met betrekking tot beelden heb gezegd. Het principe is natuurlijk hetzelfde maar dit gaat veel dieper. Hier heb ik het niet over een bepaald beeld dat je misschien hebt, zelfs niet over je belangrijkste beelden. Ik heb het over het basisconflict dat daaronder schuilgaat, dat verantwoordelijk is voor het feit dat je een mens bent en in deze speciale sfeer van het universum leeft. Dit conflict is niet ontoegankelijk. Het is hier aanwezig en duidelijk zichtbaar als je beseft hoe je houding ten opzichte van elk van je ouders de fundamentele situaties in je leven beheerst en een uitdrukking is van je fundamentele persoonlijke moeilijkheden. Wanneer je ontdekt hoe je je vader en je moeder in jezelf reproduceert terwijl je tegelijkertijd doorgaat met op hen te reageren, ervaar je je fundamentele gespletenheid, jouw heel eigen soort dualiteit, en daardoor ga je je persoonlijke menselijke beperkingen beter begrijpen. En alleen al door het feit dat je ze werkelijk ziet, worden die beperkingen meteen minder. Je gebied zal ruimer worden, je vrijheid zal groter worden, je zicht zal verder reiken, je zekerheid zal toenemen –

en als gevolg daarvan zal je harmonie gevestigd worden. Aangezien gespletenheid en harmonie onverenigbaar zijn, moet het helen van die gespletenheid door begrip je harmonie vergroten.

Je kunt dit alles nauwelijks begrijpen als je niet actief op dit Pad bezig bent en al met je zelfonderzoek bent gevorderd. Maar ook dan heb je nog steeds heel wat hulp nodig om deze diepere lagen van je bewustzijn te bereiken. Afgezien van het werk zelf kan de discussie over deze lezing een gelegenheid voor zulk een steun bieden. De beste manier om verwarringen op te helderen, moeilijkheden te overwinnen en inzicht te krijgen, zou zijn om met persoonlijke voorbeelden te komen waaruit blijkt in welke mate je dualistische opvattingen en de daaruit voortvloeiende conflicten in jezelf zichtbaar worden. Wanneer je een dergelijk conflict beter begrijpt, ga je wellicht zien wat het verband is met je houdingen tegenover elk van je beide ouders. Aan de hand van enkele praktische voorbeelden kan ik jullie laten zien hoe je in deze specifieke fase van je padwerk verder moet gaan.

Wanneer je heel persoonlijk dit facet van je ziel diepgaander begrijpt, wanneer je gaat ervaren dat het zo *is* en het niet alleen een theorie of filosofische stelling meer is, ga je ook begrijpen en ervaren wat we al zo vaak hebben besproken en wat jullie slechts tot op zekere hoogte bij jezelf hebben ontdekt: namelijk de herhaling van reacties; hoe je in latere situaties op een bijna gelijke wijze op andere mensen reageert als je eens op je ouders reageerde. Tot zover begrijpen jullie misschien verstandelijk dat je ouders jouw persoonlijke gespletenheid vertegenwoordigen, waarbij je vader de ene kant en je moeder de andere kant personifieert. Dat is de aard van de karmische verbinding, de reden en noodzaak van je keuze.

Je *moest* wel zo op hen reageren als je deed, niet alleen omdat zij waren wie zij waren maar uiteindelijk vanwege jouw dualiteit. Misschien reageert een broer of zus anders op hen omdat hij of zij een ander soort gespletenheid hebben. Net zoals jij in overeenstemming met jouw gespletenheid op je ouders moest reageren, zo moet je later in je leven op dezelfde manier op anderen reageren zelfs al vertoont de situatie maar een vage gelijkenis met de vroegere. Dus uiteindelijk is de herhaling niet te wijten aan je ouders en wat zij verkeerd hebben gedaan maar aan je eigen dualiteit die juist dit specifieke stel ouders het best zichtbaar konden maken of vertegenwoordigen, en daarom in je konden oproepen.

Het is heel belangrijk om in te zien dat je oorspronkelijke gespletenheid

waarmee je werd geboren, je ouders en de latere herhalingen die je telkens weer in scène zet één ononderbroken lijn vormen. Vanzelfsprekend is dat alleen duidelijk wanneer je de weg voor dit inzicht voldoende hebt vrijgemaakt en bewustzijn hebt ontwikkeld. Maar dan wordt het gauw heel zichtbaar. Zolang je je niet volledig of helemaal niet van deze keten bewust bent, heb je geen controle over jezelf en je leven. Ik bedoel een *gezonde* controle en niet de vele dwaalwegen die de persoonlijkheid zoekt om controle uit te oefenen omdat zij dit bewustzijn mist en zich dus zwak en hulpeloos voelt. Misplaatste controle is schadelijk en leidt je steeds verder weg van de gezonde manier van zijn op vaste grond - door het je bewust zijn van deze processen. Pas wanneer dit bewustzijn tot je begint door te dringen, vind je vrede en kom je in de werkelijkheid te staan.

Laten we nu dit proces van herhalen bespreken dat zo heel erg wordt onderschat, over het hoofd wordt gezien en verkeerd of onvoldoende wordt begrepen. De hedendaagse psychologie heeft dit proces voor een klein deel ontdekt. Zij noemt het '*overdracht*'. Maar uit deze lezing kunnen jullie opmaken dat het verder en dieper gaat dan wat men er over het algemeen onder verstaat. Deze zogenaamde overdracht doet zich voortdurend in je leven voor, in alle nauwere betrekkingen. Hoe nauwer de betrekking met de ander, hoe meer je de eerste traumatische betrekking met *beide* ouders herhaalt. Iedere negatieve betrokkenheid met een ander mens is een uitdrukking van een conflict. Als er geen innerlijk conflict was, zou er geen negatieve betrokkenheid zijn. Aangezien deze conflict uitdrukt, moet ze de beide kanten van de gespletenheid en dus beide ouders in de persoon in kwestie uitdrukken.

Als slechts één van de betrokkenen met de relatie in de knoop zit, wordt alleen zijn of haar dualiteit uitgeleefd en beleeft hij of zij daarin weer de relatie met de ouders. Zijn beide (of meerdere) personen op een negatieve manier bij een situatie betrokken, dan zijn allen in hun eerste ervaringen van dit leven verstrikt waarbij ze hun dualiteit met hun ouders uitleven; en ze brengen daarbij voortdurend elkaars misvattingen naar buiten en versterken de gespletenheid. Dit is moeilijk in theoretische bewoordingen te beschrijven maar wie dit eenmaal gaat begrijpen, zal geen moeite hebben om deze waarheid te herkennen. Daarom stel ik voor met persoonlijke, reële voorbeelden te komen want die lenen zich heel goed om te verduidelijken en te illustreren wat ik hier bespreek.

Laten we nu proberen wat meer inzicht te krijgen - althans in theorie - in

het effect van deze voortdurende overdracht van de innerlijke gespletenheid op de ouders, op andere mensen en op situaties in het dagelijks leven. Als de psyche erop is ingesteld zo te reageren zoals je in eerste instantie op je ouders reageerde, ben je niet in staat waar te nemen wat er werkelijk aan de hand is. Blindelings pas je dingen op anderen toe terwijl die reactie misschien helemaal niet op zijn plaats is. Je reageert dan dus telkens op een illusie en niet op de werkelijke situatie. De moeilijkheid is dat je juist door deze handelwijze de ander dwingt zo te reageren zoals jij vooronderstelde dat hij zou reageren. Had jij niet vanuit jouw vooronderstelling gereageerd, dan was ook zijn reactie anders geweest. Laten we een eenvoudig voorbeeld nemen. Als je ervan overtuigd bent dat je zult worden afgewezen, zal dat uiteindelijk ook echt gebeuren. Want door die overtuiging moet je gedrag ook wel afwijzend zijn. Dit voorbeeld is wel bekend en vaak besproken, maar dit speciale proces is ook op talloze andere facetten van het leven en de persoonlijkheid van toepassing. Als gevolg van dit alles word je in het onjuiste geloof in je misvatting gesterkt en daardoor vergroot je de gespletenheid. Je zult diezelfde opeenvolging telkens weer moeten ervaren tot je de realiteit van dit proces gaat zien en gaat begrijpen hoe het werkt. Je kunt niet in de werkelijkheid leven voordat je je eigen specifieke onwerkelijkheid diepgaand beseft en zolang je je laat weerhouden om het waarheidsgehalte daarvan na te gaan omdat je misvatting waar lijkt te zijn. (Denk aan het voorbeeld van de afwijzing.)

Daar je zozeer bent ingesteld op de oorspronkelijke ervaring ben je ervan overtuigd dat wat je vandaag overkomt, werkelijk is; aanvankelijk is het dat niet maar het wordt alleen door je reactie werkelijkheid. Je reageert daarom niet op de persoon zelf, op de situatie zoals die is maar op denkbeeldige personen en situaties, op je ouders. Dus leef je niet in de werkelijkheid.

Je reageert niet in overeenstemming met de werkelijkheid maar op een fata morgana en helemaal niet op de persoon die je voor je hebt. Wat er uit je komt, is gericht op wat je denkt dat bestaat en niet op wat werkelijk bestaat en op die manier kun je de werkelijkheid van de ander niet bereiken. Als die persoon in kwestie - en meestal is dat zo - op een soortgelijke manier reageert, ga je aan elkaar voorbij; mensen gaan zo voortdurend langs elkaar heen zonder elkaar ooit te bereiken. De uitgaande stromen van mensen doorkruisen elkaar en gaan langs elkaar heen, en dat is voor een deel de reden voor de wijd verspreide eenzaamheid van de mens, voor zijn moeite met communiceren. Mensen

geloven dat zij op elkaar reageren maar gewoonlijk is dat helemaal niet het geval of slechts in heel beperkte mate. De stroom van je bewustzijn die je op, laten we zeggen, persoon A denkt te richten, bereikt A nooit. Hoewel je gelooft dat het wel zo is richt je hem in werkelijkheid op de situatie met je ouders en omdat de situatie niet op A van toepassing is, voelt deze zich misschien vaak onrechtvaardig behandeld. Hij voelt zich misschien buitengesloten of afgewezen. Als A zich toevallig redelijk van deze blindheid heeft bevrijd zal hij in zijn reacties geen olie op het vuur gooien. Daar hij de werkelijkheid veel beter waarneemt, weet hij dat jouw houding niet op hem van toepassing is. Dan zal hij niet zo reageren als hij verondersteld wordt te reageren en dat kan inderdaad helpen.

Alleen wanneer een mens zijn eigen dualiteit heeft herkend en is opgehouden om de manier waarop hij op zijn ouders reageerde over te dragen op de contacten met andere mensen nu, zal hij in staat zijn staande te blijven onder de stortvloed van misplaatste reacties van anderen. Zo iemand weigert op de dualiteit van anderen – of op een kant ervan - in te spelen omdat hij zich van zijn eigen dualiteit bewust is. Zo wordt onnodige pijn vermeden en wordt de ander op een heel subtiele manier geholpen. Op de negatieve betrokkenheid van de ander wordt dan niet meer gereageerd en tenslotte moet dat degene die zijn bewustzijns-stroom verkeerd richtte tot het besef brengen dat de situatie van vroeger en de situatie nu niet dezelfde zijn. Zelfs als dit op een onbewust niveau plaats vindt, helpt het al; maar dan ben je wel afhankelijk van de gezondheid en het vrij zijn van anderen die niet op jouw onwerkelijkheid reageren. Het is zeker beter om met jezelf te beginnen, om je eigen gespletenheid te ontdekken en te zien hoe je die van je ouders overdraagt op degenen met wie je te maken hebt en langzamerhand in te zien dat het emotionele klimaat waarin je leeft niet van toepassing is op de situatie waarin je werkelijk verkeert.

Wanneer we de aardse sfeer en de mensheid vanuit ons oogpunt bekijken, is het inderdaad droevig te zien dat mensen zo zelden op de werkelijkheid en in de werkelijkheid reageren. Dat is de verwarring en chaos die de mensheid zoveel onnodig lijden bezorgt. Als je de persoon die je voor je hebt echt zou waarnemen en op die persoon zelf, op de werkelijke situatie zou reageren, zou er heel wat pijn vermeden worden. Pijn is het gevolg van illusies en die illusies zijn weer het gevolg van een gespletenheid. Dat alles bij elkaar maakt je fundamentele ‘levenshouding’ uit die je het eerst uitleefde in de relatie met je ouders.

Sommigen van jullie hebben al een beetje een idee gekregen van waar ik het hier over heb maar tot nu toe is het nog slechts een vaag idee. Hoe meer je je bewust wordt van het feit dat je telkens weer je oude manier van doen ervaart, je fundamentele gespletenheid, het fundamentele conflict dat door je ouders wordt vertegenwoordigd, des te meer ga je in de werkelijkheid leven en jezelf van de steeds terugkerende keten van illusies bevrijden. Wanneer je eenmaal ophoudt het oude drama van je dualiteit op te voeren, ga je spontaan reageren op de *werkelijke* situatie die niet langer zo zal zijn als hij daarvoor leek te zijn.

Psychotherapeuten en psychiaters hebben dit verschijnsel in hun relaties met patiënten begrepen. Maar gezien in het licht van het grotere evolutieproces dat de wetten van reïncarnatie bepaalt, wordt dit menselijk dilemma slechts fragmentarisch begrepen. Ik wil jullie helpen dit verschijnsel in breder verband en in diepere zin te begrijpen; en dat kan alleen door je er van binnen bewust van te worden. Naarmate je hier meer bewustzijn over krijgt, zul je zien hoeveel wanbegrip en schade het veroorzaakt. Dan zullen jullie ogen open gaan voor de werkelijke situatie. Hoe meer je je bewust bent van je automatisme, je stereotiepe reacties, hoe meer die gaan uitblijven juist door het feit dat je je er bewust van bent. Je gaat zien dat je nooit helemaal op je man of je vrouw, op je vriend of vriendin of op je kind zélf reageerde, maar veeleer als waren ze een verlengstuk van een vroegere ervaring. Deze zogenaamde overdracht van je ouders op anderen vindt ook plaats naar je kinderen toe. Want wanneer je deze manier van leven niet opgeeft, worden alle relaties erdoor beïnvloed en zeker de nauwere en belangrijkere relaties. Je moet in deze val gevangen blijven tot je je van deze toestand bewust wordt.

Dit is de vrijheid die dit padwerk je bedoelt te geven. Alleen door je van jezelf bewust te zijn kan die vrijheid tot je komen. Gebrek aan bewustzijn houdt je gevangen en maakt het leven niet de moeite van het leven waard omdat je voortdurend gevangen zit tussen twee onbevredigende mogelijkheden. Op je vader en je moeder reageer je altijd met de ‘levenshouding’ die je al hebt aangenomen voordat je dit leven binnentrad en jij reageert weer op hen en op het leven als gevolg van hun invloed op jou. Wellicht reageer je op een bepaalde manier op de ene ouder om een ongewenste situatie met de andere recht te zetten, bij wijze van compensatie. De twee basishoudingen samen vormen je fundamentele gespletenheid, jouw manier van leven en tegelijkertijd ben jij er het resultaat van. Het op een nieuwe manier ervaren van de vele

verschillende uitdrukkingsvormen van het leven is pas mogelijk nadat je de zich steeds herhalende keten van overdracht van jouw dualiteit op je ouders en vervolgens op anderen hebt doorbroken. Dan gaat het leven stromen, in vreugde en vrede; zinvol, nieuw en rijk.

Dit is een heel belangrijk onderwerp en het is van het grootst mogelijke belang. Ik hoop echt dat veel van mijn vrienden die actief op dit Pad zijn in het komende werkseizoen op zijn allerminst hier wat vage glimpen van opvangen en zodoende beginnen te begrijpen wat in deze lezing tot uitdrukking wordt gebracht. Dit is waar de weg je naar toe leidt, waar Leiding wordt gegeven als jij bereid bent de Weg te volgen. In veel gevallen zullen meer en andere aspecten belicht moeten worden vóór dit inzicht bereikt kan worden maar als het Pad wordt gevolgd zal het uiteindelijk gebeuren.

Een paar jaar geleden gaf ik een lezing over dualiteit.[1] Toen begrepen jullie stukjes van dit thema. Nu ben je klaar voor een diepgaander begrip. Ik benader dit thema nu in overeenstemming met jullie huidige staat van ontwikkeling vanuit een andere hoek. Ik durf te zeggen dat zelfs onder de meest gunstige omstandigheden het heel wat tijd zal vergen voor jullie deze lezing werkelijk op jezelf toe kunnen passen.

Zijn er nog vragen aangaande dit onderwerp?"

*VRAAG: Is de invloed van broers en zusters bijna niet even sterk als die van de ouders?*

"Het is alleen maar het resultaat van de relatie met de ouders. Zelfs als een relatie met een bloedverwant naar buiten toe problematischer is en er sprake is van negatieve betrokkenheid, is het een neveneffect. Als je de situatie grondig onderzoekt, zul je vinden dat de verwantschapsrelatie altijd direct afhankelijk is van en verbonden met de situatie van de ouders. Zoals al eerder gezegd, je ouders drukken je eigen fundamentele gespletenheid uit of ze zijn er het symbool van; ze drukken jouw 'manier van leven' uit, jouw manier van omgaan met die splitsing. Daarom zijn alle andere relaties afgesteld op dit innerlijke conflict, door het uiterlijke conflict – de ouders

Ik heb jullie vandaag heel wat stof gegeven, vrienden. Het zal behoorlijk

[1] Lezing 81'Conflicten in de wereld van de dualiteit' (Noot vertaler)

wat werk vragen om het in je op te nemen – op zijn minst maanden als je echt ook maar iets van een persoonlijk ervaren, een begrijpen van deze woorden op wilt doen. In veel gevallen kan het jaren duren voor je je deze kennis echt verwerft maar wanneer je deze innerlijke kennis, de innerlijke ervaring van deze waarheid hebt, zal ze meer voor je betekenen dan je ooit had kunnen verwachten. Zij zal je werkelijk van een dwangbuis bevrijden, van een hopeloze keuze tussen twee onaangename mogelijkheden - de 'manier van leven' die voorheen je basis vormde. Dan ga je een nieuwe vrijheid binnen.

Moge de kracht en de zegen die jullie wordt gegeven, mijn dierbaren, jullie met een energie, met een kracht vervullen die het jullie mogelijk maakt deze diepten van je wezen te bereiken en onder ogen te zien. Mogen jullie de moed opbrengen om de vrees te overwinnen die weerstand teweegbrengt. Slechts dan zul je jezelf ervan overtuigen hoe nutteloos, onredelijk en ongegrond de angst was. De angst doet het voorkomen alsof je de werkelijkheid moet vrezen en dat je beter aan een illusie kunt vasthouden. Wat een valse logica ligt er in die onbewuste redeneringen! Wat jammer dat jullie er zo vaak in volharden om je leven daarmee te blijven vergiftigen!

In dit opzicht zijn sommige vrienden heel dicht bij enige herkenning. Sommige zijn al bezig het punt te naderen waarop ze dit fundamentele conflict begrijpen. Maar niemand van jullie is er zich tot nu toe van bewust hoe je de oorspronkelijke situatie met anderen herhaalt. Dit bewustzijn moet nog vollediger worden ontwikkeld. Het moet nog diepgaander en beter worden begrepen, duidelijker herkend. Dus moge de zegen die hier wordt gegeven jullie hierbij helpen. Geen onderneming en geen zegen zouden nuttiger, belangrijker, van vitaler belang, lonender kunnen zijn en geen enkele kan je dichter bij het leven brengen – in de ware zin van het woord.

Wees allen gezegend in het uiterst zinvolle werk dat jullie verrichten.
Wees in vrede, mijn dierbaren. Wees in God."

*Deze lezing werd gegeven via Eva* P*ierrakos in 1963*
*Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)*
*onder de titel: 'Duality through Illusion – Transference'.*
*Vertaling door Lidewij Frijlink, in 1987 opgenomen in Padboek I;*
*herzien in 1999 door Marije Mol en in 2005 door Paul Avis.*
*© Stichting Gemeenschap het Pad.* *Uitgave 2008*